

unei asemenea cereri din partea lui Bălăceanu, oamenii judecătoriei trebuiau să fie trimiși la Sachelarie. Această manevră l-ar fi arătat drept proprietar al moșiei.

În al treilea rând, tot pentru a-și consolida această situație de proprietar, Sachelarie, prin oamenii săi, îndemnă pe slivnenii din Bereasa să ceară stăpînirii anumite privilegii. Cererea trebuia însă astfel făcută, încît în ea să se specifice că slivnenii «locuiau în satul baronului». Autoritățile fură în același timp cumpărate ca să dea imediat curs unei asemenea cereri. În acest fel Sachelarie ar fi avut două recunoașteri oficiale ale comunității slivnenilor în care aceștia îl considerau oficial drept proprietar, dînd ca urmare formă legală contractului dintre dînșii. Cu excepția acestei ultime manevre, totul se petrecu după dorința lui Sachelarie. Cererea de privilegii, deși fu într-adevăr făcută, în momentul în care trebuia depusă la Ploiești de pîrcălabul slivnenilor, ultimul se întîlni aci cu Seliminski, care își dădu seama de această manevră a lui Sachelarie. Pîrcălabul se întoarse înapoi și comunică toate acestea locuitorilor de la Bereasa. Întreaga comunitate se hotărî atunci să-l dea în judecată pe Sachelarie și să recurgă la ajutorul lui Seliminski. Acesta primi să-și apere compatrioții¹.

De la început, Seliminski măsură just puterea adversarului său. De aceea, el porni pe o cale mai îndepărtată, căutînd să se asigure de protectori puternici. În primul rând, obținu o cetățenie străină. În al doilea rând, căută să se asigure prin fruntașii bulgarilor din Ploiești de protecția autorităților locale. În acest scop Seliminski adresă la 6 iulie 1835 o cerere Eforiei Școalelor, cerînd aprobarea de a deschide o școală în care să predea fiilor bulgarilor de la Bereasa și Ploiești în limba greacă, așa cum făcuse și la Sliven. Cererea sa a fost susținută de alte două, date în același timp de foștii săi elevi, ca și de bulgarii din Ploiești și Bereasa. La 9 august, Seliminski anunța comitetul școalelor din Ploiești că a obținut aprobarea de a deschide școala și că în momentul de față ținea examene pentru împărțirea elevilor în clase².

Nici Sachelarie nu procedă mai puțin abil. Curînd apărură plîngerii împotriva lui Seliminski, căruia i se aduceau mai multe acuzații, dintre care cea mai îndrăzneată și mai periculoasă, deoarece ridica împotriva lui și autoritățile bisericești, era erezia. Plîngerile erau semnate de doi greci — un învățător, Ioan Panaghia, și preotul Apostol, originar din Epir. Aceștia reușesc să obțină și alte semnături, unele chiar din partea unor bulgari care nu știau ce iscălesc.

Prima reclamație a fost făcută la «magistratul orașului Ploiești», dar a rămas fără rezultat. A doua a fost înaintată la 10 septembrie Eforiei Școalelor Naționale, fiind făcută în numele «lăcuitorilor din orașul Ploiești». Se afirma că Seliminski, «adăpat fiind de romanțe (romane) și următor povătuirilor lui Volter, în vileag, în auzul multora dintre noi, în multe rînduri, au birfit multe împotriva religiei pravoslavnice, a sfinților, a Ierusalimului și alte, încît s-au atins și de buna obîlăduire a stăpînirii... într-un oraș în care asemenea cuvinte de nimenea nu s-au vorbit»³.

¹ Maslev, *op. cit.*, p. 228—229. Contractul obștii slivnenilor care angajează avocați pentru proces.

² Vezi enumerarea și rezumarea documentelor la Kristanov, Penakov, Maslev, *op. cit.*, p. 120—121.

³ Vezi textul la M. Sevastos, *op. cit.*, p. 730. Că adevăratul motiv al reclamației nu era școala lui Seliminski, ci procesul slivnenilor, aceasta se vede din însuși textul reclamației.